

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **R. G. , K. B. , P. W. i J. W.**

w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2020 r.,

w przedmiocie kasacji wniesionej na niekorzyść oskarżonych przez Prokuratora Okręgowego w R.

od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt II Ka (...), uchylającego w części wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 19 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...) i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 i art. 429 § 1 k.p.k., art. 637a k.p.k.

postanowił:

- 1. w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt I zaskarżonego wyroku kasację pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego w tej części obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 19 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...):

- na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec R. G. oskarżonego o popełnienie czynu z art. 231 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
- na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne na okres 2 lat próby wobec K. B. oraz P. W. oskarżonych o

czyny z art. 231 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 231 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

- T. P. i A. J. uznał za winnych popełnienia czynów z art. 231 § 1 k.k., art. 189 § 1 k.k. i art. 246 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzył im kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności, których wykonanie zawiesił na okres próby 2 lat;

- na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne na okres 2 lat próby wobec J. W. , w odniesieniu do czynu z art. 231 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

- J. W. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 231 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt IX wyroku).

Apelacje od tego wyroku wnieśli oskarżeni oraz ich obrońcy, a także prokurator, który zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt II Ka (...), w pkt I uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do R. G. , K. B. , P. W. i J. W. (w odniesieniu do tego oskarżonego w zakresie, w jakim warunkowo umorzono wobec niego postępowanie karne) i w tej części sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania. W stosunku do T. P. i A. J. zmienił wyrok w ten sposób, że podwyższył orzeczone kary pozbawienia wolności odpowiednio do roku pozbawienia wolności oraz roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II), a w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy (pkt III), co odnosi się do rozstrzygnięcia zawartego w pkt IX, uniewinniającego J. W. .

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł Prokurator Okręgowy w R.. Zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych, zarzucając „zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nieobecności na całej rozprawie apelacyjnej prowadzonej przed Sądem Okręgowym w T. jednego z członków ustanowionego składu orzekającego SSO L. Z. , którą w czasie wydania i ogłaszania wyroku kończącego postępowanie apelacyjne w dniu 5 grudnia 2018 r. w sprawie o sygn. II Ka (...), zastępował SSO R. P. ”.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w T..

Kasacja została w tym Sądzie przyjęta i przedstawiona do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wyrok wydany w niniejszej sprawie przez Sąd Okręgowy w T. jest złożony; zawiera rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym, niekończącym postępowania, jak też o charakterze merytorycznym, postępowanie kończące. Chociaż autor kasacji jako podstawę prawną zaskarżenia wyroku powołał m.in. art. 519 k.p.k., to najwyraźniej nie dostrzegł, że przepis ten dopuszcza wniesienie kasacji wyłącznie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od określonego postanowienia tego sądu. Nieprawidłowe było zatem zaskarżenie całego wyroku i w konsekwencji domaganie się jego uchylenia „w całości”, zatem i rozstrzygnięcia zawartego w pkt I, którym Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok w określonej części i sprawę przekazał Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Zatem kasację w części, która skarżyła kasatoryjny fragment wyroku Sądu *ad quem* należało pozostawić bez rozpoznania, jako niedopuszczalną z mocy ustawy. Wypada przy tym wspomnieć, że zgodnie z art. 539a § 1 k.p.k. od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona skarga, wszakże, jak niejednokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, nie wchodzi to w rachubę w sprawach, w których akt oskarżenia został wniesiony do sądu przed 1 lipca 2015 r. Do tej kategorii należy niniejsza sprawa, w której akt oskarżenia początkowo został wniesiony do Sądu Rejonowego w D. 20 kwietnia 2015 r. (k. 2269).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.